

РЕШЕНИЕ

№ 6823

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20231110113073 по описа за 2023 година

„ФИРМА“ ООД е предявило по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, срещу В. И. А., установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД, за сумата от 672,39 лв., представляваща неизплатена сума за потребена вода през периода от 09.08.2019 г. до 05.01.2022 г., ведно със законна лихва за периода от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК - 03.08.2022 г. до окончателното изплащане на сумите, както и мораторна лихва в размер на 80,42 лв. за периода от 09.10.2019 г. до 06.04.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 49586/2022 г. на СРС, 176 състав.

Ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на установителен иск с проведено заповедно производство и издадена на ищеца заповед за изпълнение. Сочи, че ответникът е придобил качеството на потребител на ВиК услуги на основание Наредба № 4 от 14.09.2004 г. Навежда твърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника ВиК услуги (доставка на питейна вода и отвеждане на отпадни води) в посочения обект, като купувачът не е заплатил дължимата цена. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът В. И. А. не е депозирал отговор на исковата молба, не е подаденото и възражение по реда на чл. 414 ГПК.

В проведеното о.с.з. от 14.03.2024 г. ответникът се явява и твърди, че в процесния недвижим имот не живее никой. Не оспорва да е собственик на същия. Посочва, че поради здравословни проблеми не е имал възможността да работи, но към момента полага труд и изразява готовност за издължаване към ищцовото дружество. Моли, в случай на уважаване на исквете, да бъде постановено разсрочено изпълнение по производството.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното:

За основателността на предявения иск по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 198о, ал. 1 ЗВ, в тежест на ищеца е да установи, че ответникът е потребител на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза поне на претендираните суми.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

Ответникът не оспорва да е собственик на процесния имот, а и от представената декларация по чл. 114 ЗМДТ и справка от ФИРМА, касаеща процесния недвижим имот, се установява, че данъчнозадължено лице и собственик е ответникът, поради което и съгласно разпоредбата на чл. 198о, ал. 1 от Закон за водите, страните по облигационното отношение по предоставяне на ВиК услуги по смисъла на този закон и Закон за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), са ВиК операторите и потребителите. Пар. 1, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ДР на ЗРВКУ определя за потребители юридически и физически лица – собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. Следователно, ответникът като собственик на недвижимия имот е потребител на водоснабдителни и канализационни услуги в процесния имот като облигационното отношение между страните възниква по силата на закона въз основа на притежаваното право на собственост, без да е необходимо сключването на индивидуален писмен договор.

Предоставянето на ВиК услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от ВиК оператори, като в границите на една обособена територия, само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. В настоящия случай е безспорно, че оператор на ВиК услуги на територията на гр. П., е ищцовото дружество „ФИРМА“ ООД. Следователно, между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на водоснабдителни и канализационни услуги за питейно-битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи и Общите условия на ищеца, приети с Решение № ОУ-09 от 11.08.2014 г. на ДКЕВР, които също са приложени по делото, по отношение на процесния имот.

Видно от представената справка – извлечение за дължимите суми към ищцовото дружество за периода 08.09.2019 г. – 05.01.2022 г. се установява, че дължимата сума е размер на 672,39 лева. Ответникът не оспорва количеството и размера на потребената вода за процесния период, нито в срока за отговор на исковата молба, доколкото не е подал такъв, нито в проведеното открито съдебно заседание. Напротив, от твърденията му в о.с.з. от 14.03.2024 г., се установява, че изразява готовност за заплащане на сумите, като прави искане за разсрочено плащане. Предвид гореизложеното, на основание чл. 162 ГПК съдът счита, че стойността на реално консумираната вода за периода 08.09.2019 г. – 05.01.2022 г. е в размер на 672,39 лева. Ответникът не доказва да е погасил тази сума чрез плащане, предвид което искът следва да се уважи изцяло.

Основателността на акцесорната претенция за лихви изисква наличие на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. Съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия от 2014 г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране. При неизпълнение в срок на задължението за плащане на ползваните услуги, потребителят дължи на ВиК оператора обезщетение в размер на законната лихва, считано от първия ден след настъпване на падежа /на чл. 44 ОУ от 2014 г./. Дължимата лихва, изчислена от съда по реда на чл. 162 ГПК върху уважената главница за периода 09.10.2019 г. – 06.04.2022 г., е в

общ размер на 170,17 лева. Предвид диспозитивното начало, искът се явява основателен до претендирания от ищеца размер 80,42 лева.

По отговорността на страните за разноси:

При този изход на спора, ищецът на основание чл. 78, ал. 1 ГПК има право на направените по делото разноси в размер на 126,30 лева, от които 26,30 лева – държавна такса и 400,00 лева адвокатско възнаграждение, както и на разноси в заповедното производство в размер на 75,00 лева, от които 25,00 лева държавна такса и 50,00 лева юрисконсултско възнаграждение.

По искането по чл. 241, ал. 1 ГПК:

В нормата на чл. 241, ал. 1 ГПК е предвидено, че при постановяване на решението съдът може да отсрочи или да разсрочи неговото изпълнение с оглед имотното състояние на страната или на други обстоятелства. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 14 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк.д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС, разпоредбата на чл. 241 ГПК намира приложение в исковото производство по чл. 415, ал. 1, респ. чл. 422 ГПК при уважаване на иска за установяване на вземането. В случая ответникът не ангажирана никакви доказателства, нито относно имотното състояние, нито за наличието на други обстоятелства, които да обосноват разсрочването, поради което съдът не дължи произнасяне по него.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД, че В. И. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С. дължи на „ФИРМА“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „...“ № 11, **сумата от 672,39 лева**, представляваща неизплатена сума за потребена вода през периода от 09.08.2019 г. до 05.01.2022 г. в недвижим имот в гр. Р. с аб. №, ведно със законна лихва за периода от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК - 03.08.2022 г. до окончателното изплащане на сумите, както и мораторна лихва в размер на **80,42 лева** за периода от 09.10.2019 г. до 06.04.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 49586/2022 г. на СРС, 176 състав.

ОСЪЖДА В. И. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С. да заплати на „ФИРМА“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „...“ № 11, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **426,30 лева**, представляваща сторени разноси в исковото производство, както и сумата от **75,00 лева**, представляваща сторени разноси в заповедното производство по ч.гр.д 49586/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____